

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

สมาธิกับปัญญาให้เสมอกัน

ตอนเช้าวันนี้พวกคณะรัฐมนตรี สุรเกียรติ ว่องเครื่องบินแล้วจะมาที่นี่ นี่เวลาก็พอเหมาะจะมาแล้วนี่ เครื่องบินมาถึงนี้ ๘ โมงเช้า นี่ก็ ๘ โมง ๒๕ นาทีแล้ว ก็น่าจะถึงแล้ว มาดูว่าตั้ง ๑๐ กว่าคน แล้วจากนั้นพวกนักข่าวแถมมาอีก โทรศัพท์มา อยากจะมาทำข่าวอะไร ๆ กับคณะรัฐมนตรี เหมือนกับมาปรึกษาเรา เราก็บอกว่าไม่จำเป็น เราตอบไปแล้วไม่จำเป็น พวกยุ่งมันยุ่งเรื่อยนะ ไปละโฆษณาผิด ๆ ถูก ๆ ไม่ได้ตรงตามความจริง เราถึงไม่อยากเล่นด้วย พวกนี้พวกโลกกับเลอะเทอะมันอันเดียวกัน ความจริงเป็นอย่างนี้เวลาจะเอาออกหลอกโลก มันเอาแต่ของจอมปลอมมออก ของจริงไม่เอาออก เราจึงไม่อยากให้มายุ่งกับเรานะ ธรรมมีแต่ของจริงล้วน ๆ ของปลอมไม่มีในธรรม พวกนี้มันมีแต่ของปลอมล้วน ๆ เข้ามาเลอะเทอะไปหมดเลยกับธรรม จึงไม่อยากให้ยุ่งนะ

นักภวนาเราให้ได้เข้าภวนา มันถึงรู้เรื่องความพิสดารของจิต ไม่เคยภวนานี้ เราจะเห็นแต่ความพิสดารของกิเลส ถ้าเราได้ภวนาเข้าเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้วเราจะเห็นความพิสดารของธรรมของจิตเป็นลำดับลำดับไป ซึ่งคาดไม่ถึงเลย ก็จะได้รู้ได้เห็นในจิตนั้นแหละ เราไม่เคยภวนาเห็นแต่ความพิสดารของกิเลสหลอกโลกมาตั้งกับตั้งกัลป์ หลอกเรื่อย ๆ นะ ยังจะเอาให้จมไปอีก ต้นไม้มีปลายไม่มีคือกิเลสหลอกสัตว์โลก ถ้าธรรมมีปับ ปลายจะมีละ ต้นไม้มีก็ตามปลายจะมีมาละ คือจะตัดเข้า ๆ แล้วขาดไปเลยออกได้เลย ถ้าไม่มีธรรมแล้วต้นกับปลายเป็นอันเดียวกัน เหมือนวงกลมนี้ ไม่ทราบว่ามันอยู่ยังไวงกลม

ถ้าไม่มีธรรมปล่อยให้กิเลสทำงาน ความหมุนเวียนแห่งกองทุกข์ทั้งหลายของสัตว์ให้ดูปากกระโถนก็แล้วกัน มันหมุนของมันอยู่อย่างนี้ตลอด ถ้ามีธรรมเข้าไปก็ไปตัดเข้าตรงนี้ ๆ ตัดออก ๆ เวีกออกแล้วทำลายนี้ออกพุ่งเลย จึงเรียกว่าธรรม ด้วยเหตุนี้ธรรมจึงต้องมีไม่มีไม่ได้ สัตว์โลกจะเป็นขอบปากกระโถนไปเรื่อย หมุน วัฏฏะ ๆ คือหมุน วัฏจักรพาให้หมุน วิวัฏจักรกลับการหมุนหยุดก็กั้น นั้น ท่านเรียกว่า วัฏจักร วิวัฏจักร

การภวนานี้จะเห็นความพิสดารของจิตของธรรม ศาสนาพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นความอัศจรรย์ขึ้นจากจิตจากธรรมจากจิตตภวนา พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นตรงนี้ไม่ขึ้นที่อื่น คือภวนาเป็นที่รวมแห่งเหตุการณ์ทั้งหลาย มารวมอยู่ที่จิต ตัดสินกันที่จิต ตั้งแต่สมาธิก็ไม่ค่อยเหมือนกันนะ สมาธิ บอกกลาง ๆ ไว้ว่าความสงบ นั้นท่าน

บอกกลาง ๆ เอาไว้ ความสงบ ความแน่นหนาแน่นคง ที่นี้ความพิสดารที่ออกไปจาก ความสงบนั้นอีกก็บอกไม่ถูก เป็นไปตามนิสัย สมาธิก็เหมือนกัน อันนั้นวางรากฐานไว้ กลาง ๆ ส่วนที่จะแตกแขนงตามนิสัยของผู้บำเพ็ญนั้นต่างกัน

พูดถึงเรื่องปัญญา อันนี้ยิ่งพิสดารมาก ปัญญา ปัญญาพิสดารมากจริง ๆ ไม่ใช่ ธรรมดา คาคดไม่ถูก จะเป็นไปตามจริตนิสัยของผู้บำเพ็ญ ใครจะพิสดารกว้างแคบขนาด ไหน ปัญญาจะพาก้าวพาออกตลอดเวลา เวลาปัญญาออกมันเหมือนกับรถที่เร่งเครื่อง นั้นเอง รถยนต์เราเร่งเครื่อง พุง ๆ อะไรผ่านไม่ได้เลย ขาดสะบั้นไปเลย นี่ปัญญา ขึ้น มันออก ออกเต็มเหนี่ยวของปัญญาที่ดำเนิน กำลังดำเนิน มีผิดมีพลาดอยู่ในนั้น ต้อง ได้ใช้ความพินิจพิจารณาอย่างยิ่ง เหมือนรถวิ่งเร็ว ๆ คนขับรถต้องใช้ประสาทมากทีเดียว รถวิ่งธรรมดาไม่ค่อยใช้ประสาทมากนัก เวลาวิ่งเร็วนี้ต้องใช้ประสาท มองรอบด้าน ๆ ตลอดไปเลย ที่นี้ปัญญาออกก้าวเดินก็เหมือนกัน เวลาก้าวเดินจริง ๆ แล้วเป็นแบบ นั้น ต้องได้ใช้สายตา

คำว่าสายตาคือปัญญาอีกประเภทหนึ่ง สติฝึกก็เข้าไปยับยั้ง สติเครื่องยับยั้ง เพราะปัญญา อย่างหนึ่งทราบจากครูบาอาจารย์ โดยลำพังเจ้าของปัญญาขั้นนี้มันก็ไม่ ค่อยสนใจทราบนะ ต้องอาศัยครูบาอาจารย์ผู้ผ่านไปแล้ว ก็เป็นปัญญาประเภทหนึ่งของ ครูบาอาจารย์ที่ได้ผลมาเต็มเหนี่ยวแล้วมาสักัดมาเตือน ถ้าปัญญาขั้นของการดำเนินนี้ จะไม่ค่อยสนใจอะไร มันจะพุงของมันทำเดียว สติต้องติดแนบ ๆ

เวลาพิจารณาไปมันเห็นดเห็น้อยเมื่อยล้าทางด้านปัญญาทำงาน มันหมุนของมัน มันจะทำงานของมันตลอด นั่งอยู่เฉย ๆ มันก็ทำ อิริยาบถไม่มี สติปัญญาขั้นนี้ทำงานไม่ มีอิริยาบถ ว่ายืนว่าเดินว่านั่งว่านอนไม่มี มีแต่หมุนตลอดเวลา พูดได้ว่าตลอดเวลาวัน แต่หลับ เพราะฉะนั้นท่านจึงยับยั้งให้เข้าสู่สมาธิที่ปักจิตในเวลาหนึ่ง พักนอนหลับเป็น เวลาหนึ่ง สองประเภท พักจิตนี้เป็นอันดับหนึ่ง คือพักจิตนี้เมื่อเวลาที่กำลังแล้วมันก็รู้ ลึกซึ้งขึ้นเบิกบานสงบเย็นใจ เหมือนถอดเสื้อถอดหมวกในความลำบากลำบากของ จิตที่มันหมุนตัวตลอดเวลา นั้นหักเข้ามาพัก ต้องหักเข้ามาด้วยสติ เอากันอย่างเข้ม แข็ง ไม่หักด้วยสติ บังคับเอาเฉย ๆ ไม่อยู่นะ ต้องเอาคำบริกรรมเข้ากำกับอีกทีหนึ่ง โน่นฟังซิ

ปัญญาขั้นนี้เวลามันผาดโผนมันผาดโผนขนาดนั้น เราจะห้ามไว้เฉย ๆ ไม่อยู่ ต้องเอาคำบริกรรม คำบริกรรมที่เราเคยภาวนามาแต่ต้น เช่น พุทโธ ๆ เป็นต้นนะ นั้น ละเอามากำกับ เรียกว่าเป็นที่เกาะ เอาปัญญามัดไว้กับคำบริกรรมนี้ สติจ่อไว้ไม่ให้มัน ไปไหน ให้อยู่กับคำบริกรรม อยู่นี้ ๆ เต็มมันก็ค่อยสงบลง ๆ พอสงบลงก็ก็เสียบ ที่นี้ มันจะเหมือนถอดเสื้อถอดหมวก ความวุ่นวายทั้งหลายที่ดำเนินทางด้านปัญญาเข้า

สงบตัวนี้ มันจะสงบเงียบแล้วเย็นขึ้นมาเลย เหมือนถอดเสื้อถอดหมาม บังคับไว้นะ ถึงขนาดนั้นมันยังไม่ยอมอยู่ ความฟุ้งของมันมีกำลังมาก ปัญหานั้นมีกำลังมาก ต้องบังคับไว้ ถึงจะอยู่ในความสงบ สติต้องบังคับ พอเรารมื่อหรือเรียกว่าสติลอย ๆ นี่ผิงเลยนะ ออกทางโน้นเลย จึงต้องบังคับไว้

ทั้งที่อยู่ในความสงบก็เห็นว่าเยือกเย็น แต่พลังทางด้านปัญญาที่มันจะดึงออก มันมีกำลังมากกว่า มันถึงต้องได้ยับยั้งทางนี้ด้วยสติอย่างเข้มแข็ง บังคับไว้เลย จนกระทั่งเห็นควรแก่เวลา มันสงบเย็นสบายดีมีกำลังเต็มที่แล้ว ไม่ต้องบอกละ พอเราถอยปั๊บมันจะฟุ้งของมันเลย ที่นี้ออก คราวนี้มันเหมือนกับคนพักผ่อนนอนหลับรับทานอาหารเรียบร้อยแล้ว งานก็งานชิ้นนั้นแหละ เช่นอย่างมิดก็มิดเล่มนี้แหละ คนคนแก่นั้นแหละ ฟินนี้ขาดสะบั้นไปเลย มันไม่ได้ต๊อบ ๆ ต๊อบ ๆ เหมือนปัญญาที่มันออกอย่างรุนแรงโดยกำลังของมันเอง ออกด้วยพลังของสมาธิหนุน มันออกได้ด้วยคามแยบคาย ถ้าว่ามีดีก็คม ฟินขาดเลย ไม้ท่อนนั้นแหละ แต่ก่อนฟินต๊อบ ๆ ต๊อบ ๆ มันไม่ขาด พอมาลับหินคือด้วยการพักผ่อนสมาธิแล้วออกไปนี้ เหมือนลับหินแล้วฟินนี้ขาด ๆ ไปเลย จึงต้องให้เสมอกัน ไม่เสมอไม่ได้

ไม่หลับไม่นอนจะว่าไง คินทั้งคินไม่นอน ไม่นอนนอน พลังของความดึงดูดทางด้านปัญญาดึงดูดตลอดเลย มันเพลินทางโน้น นิ่งก็นิ่งพิจารณาไปเสีย เราจะนอนจะนอนให้หลับอันนี้มันออกทางโน้นไม่หลับละซี สุดท้ายก็สว่างขึ้นมา ไม่หลับ กลางคินไม่หลับ เอ้า กลางวันมันจะเอาอีกอยู่จั้นแหละ ต้องได้หักห้ามกันอย่างหนัก ถ้ามันรุนแรงอย่างนั้นต้องหักห้ามกันอย่างหนัก เอาให้อยู่ทำเดี่ยวว่าจั้นเลยไม่ยอมให้ออก เอาสติกับคำบริกรรมบังคับเอาไว้

คำบริกรรมต้องถึยิบนะ เผลอไม่ได้คำบริกรรม เช่น พุทโธ ๆ นี่ต้องให้ถึยิบ สติจ่อไม่ให้ออกนะ พอค่อยจาง ๆ หน้อยปั๊บออกแล้ว ออกฟุ้งแล้วทำงาน ต่อยเรื่อยเลย ต่อยอะไรไม่ทราบ ต่อยหัวคนหรือต่อยต้นเสามันต่อยตะ ปัญหานั้นเข้าใจไหม สุดท้ายมันก็เจ็บกำปั้นมันนั้นแหละ มันต่อยผิด ๆ ถูก ๆ ถ้าปัญญาที่ออกจากสมาธิหนุนแล้วต่อยแม่นยำ นี่ที่ว่าฟินขาดสะบั้น ๆ ท่านจึงต้องให้พักทางด้านสมาธิ เสริมกำลังปัญญาแล้วคมกล้าขาดไปเรื่อย ๆ พอรู้สึกมันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแล้วก็พัก ต้องเป็นอย่างนี้ตลอดไป

ในปริยัติท่านก็บอกเรากี่เรียนมานะ แต่เวลาไปถึงขั้นปัจจุบันที่เป็นขึ้นกับตัวแล้ว มันไม่มองดูปริยัติ มีแต่จะฟุ้งทำเดี่ยว ปริยัติท่านพูดไว้อย่างถูกต้องแม่นยำ คือเวลาพักผ่อนให้พักผ่อน เช่น เขาออกแนวรบอย่างนั้น เวลาเข้าพักให้พัก จากนั้นก็ปล่อย จำให้

ดินะ แยกมาแล้ว จำให้ตีผู้ใดฟัง จับให้ตี สติแม่นยำห่างไม่ได้นะ บังคับให้หนักเลย สติกับคำบริกรรมถึยิบเลย

ไม่ใช่มาแล้วหรือ เอ้า พวกกันเข้ามาขึ้นนี่เลย นั่งนี่เลย ขยับเข้ามาเลย เป็นกันเองทั้งนั้นแหละ ลูกศิษย์กับอาจารย์เป็นไรไป ๔๒ นาทีมาถึง เครื่องบินมาถึงตามเวลาหรือ

(รมา.ต่างประเทศ) มาตรงเวลาครับผม จะไปเยือนประเทศลาวอย่างเป็นทางการครับผม

(รมา.ต่างประเทศ เลขาธิการนายกฯ ดร.วีรพงษ์ และคณะมากราบเรียนเกี่ยวกับการนำเงินบริจาคโครงการช่วยชาติฯ เข้าคลังหลวง)

จากนี้ก็จะได้เลิกพร้อมกันหมดละนะ เราก็จะมีธุระพิเศษของเราไป พวกลูกศิษย์ลูกหาอย่างนี้จะเต็มทุกวัน นี่เลิกกันไปเยอะนะ นี่ไม่ใช่บ่อยๆ เลิกกันไปเยอะนะเต็มหมดๆ ทุกวันนั้นแหละเต็มทุกวัน ลูกศิษย์ลูกหามากทุกวัน เพราะฉะนั้นจึงได้พูดทุกวัน นี่ที่ออกทางอินเทอร์เน็ต ๗ ก็พูดที่นี้ อัดอยู่ข้างบน พูดเรื่องอะไรทุกอย่างเวลากำลังพูดนี้เดี่ยวหมามันก็วิ่งเข้ามา แล้วมันมาจุ่นจ้าน กำลังเทศน์อยู่ก็เทศน์กับหมาที่นี้เสียงออกอินเทอร์เน็ตมันจึงทั้งเสียงหมาเสียงคน หมามันมีอยู่ ๒-๓ ตัวที่มันมักมาจุ่นจ้านกับคนนะ เหล่านั้นเขาก็ไม่มาอยู่ มีหมาอยู่ ๓ ตัว เราเรียกว่าไอ้หยอง ๑ ไอ้ปุกก็ ๑ ไอ้หมี ๑ ๓ ตัวนี้เวลากำลังเทศน์นี้มันจุ่นจ้านเข้ามาปั๊บปั๊บ มึงมาอะไรที่นี้ แล้วเอานะเทศน์ติดเทปแล้ว เทศน์ทั้งหมาทั้งคนไปด้วยกันเลย

ผู้ฟังเขาก็คงจะงง ความจริงก็เป็นอย่างนี้ละ กำลังเทศน์อยู่หมามันวิ่งขึ้นมากำลังเทศน์กับคน เดี่ยวหมาขึ้นมาก็ทำให้หมาแล้วเขาก็อัดเทปไว้แล้วติดไปเลย ฟังทั้งเสียงหมาเสียงคนละ

ทุกคนๆ มาช่วยชาติบ้านเมืองของเรา บ้านเมืองเป็นสมบัติของทุกคนๆ ให้ถือว่าเป็นสมบัติของเรา อย่าถือดีถือเด่นไปทางความชั่วช้าลามกซึ่งเป็นความเสียหายแก่ชาติบ้านเมืองของเรานั้นแหละ ไม่ใช่เสียหายแก่ผู้อื่นผู้ใด แล้วคนอื่นเขามองมาเขาจะเห็นว่าพวกเมืองไทยเรานี้เป็นพวกหมากัดกัน ใครก็ชิงดีชิงเด่นอย่างไม่มีเหตุมีผลเพื่อความสงบสุขและเจริญรุ่งเรืองของชาติตัวเองเลย มีแต่กัดฉีกกันให้แหลกให้เหลวทำลายกันไปในตัวๆ โดยถือความแพ้ความชนะด้วยอำนาจที่ฐิมานะนี้เป็นการทำลายสุดท้ายมองดูแล้วในเมืองไทยเรานี้เป็นเมืองหมากัดกันให้สายตาเมืองนอกเขาดู เราดูไม่ได้เลย ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำคำนี้ไว้

เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองพุทธ ควรที่จะตกลงกันได้ด้วยเหตุด้วยผลอันดีงามเพื่อชาติไทยของเรา นี่เป็นความถูกต้องอย่างยิ่งสมกับเราเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าไม่เคย

ไปตีไปเตะไปทำลายสิ่งที่อยู่ให้แตกแยกกันออกไป อย่างนี้ไม่เคยมีในพระพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ เพราะฉะนั้นศาสนาจึงเป็นศาสนาที่กลมกลืนด้วยความพร้อมเพรียง
สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในเหตุในผลอันเป็นอรรถธรรมล้วน ๆ นี่เมืองไทยเราเป็น
ลูกชาวพุทธขอให้คำนึงถึงพระพุทธเจ้าของเราเป็นพ่อ เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้พิจารณา
พิจารณาใคร่ครวญใคร่คิดก็ให้เพื่อชาติบ้านเมืองอย่าเพื่อตัวเอง ถ้าเพื่อตัวเองแล้วเป็นพิษ
เป็นภัยทำลายได้ทั้งชาติ คนทั้งชาตินั้นละ ไม่ก็คนก็ตาม เหมือนนิวเคลียร์นิวตรอน
หว่านลงลูกเดียวประเทศไทยเราแหลกหมด นั้นเห็นไหมพิษอันเดียว ถ้าลงเป็นคุณแล้ว
ประเทศไทยเราเย็นไปหมด ใครก็เป็นคุณ ๆ ไม่ต้องหาเป็นลูกระเบิดละ ลงเป็นคุณ ๆ
แล้วหนุนกันได้นั่น ให้พากันพิจารณาให้ดี

ชาติไทยเป็นของเราทุกคน อย่าให้ชาวเมืองนอกเมืองนาเขามาดูถูกเหยียด
หยามว่าชาติไทยของเรานี้เป็นชาติแห่งเมืองหมากัดกันบนเวทีไม่ยอมเล็ก มีแต่ใครจะ
ชิงดีชิงเด่นซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่เป็นความชิงความเลวทรามที่จะทำลายชาติไทยของตน
ล้วน ๆ นั้นแหละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ให้พี่น้องทั้งหลายพากันไปพิจารณาให้ดีนะ

เราเป็นลูกคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์ เป็นลูกชาวพุทธร้อยเปอร์เซ็นต์ ขอให้มึธรร
ครองใจทุกคน ๆ ไม่มากก็ให้ต่างคนมีธรรม แล้วสนับสนุนรวมตัวกันเข้าเป็นกลุ่มเป็น
ก้อนแห่งความดีความสามัคคี แล้วชาติไทยของเราจะขึ้น แล้วจะเป็นที่สง่างามตาของ
คนเมืองนอก เขาจะได้ไม่มองดูแบบที่ว่าขยะแขยงนะ เขาจะมองด้วยความกระหึ่มยั
ย่อง ชาติไทยของเราก็มีเพื่อนมีฝูงมากนะ ถ้ามีแต่แบบหมากัดกันนี้ไม่มีใครเข้ามา
เหยียบนะ เดี่ยวจะโดดกัดเขาอีกนั่นนะ เข้าใจ เอาละที่นี้ให้พร แล้วเสร็จแล้วเรายัง
ต้องไปพูดอะไรอีกนะ เลิกกันเลยเราเสร็จแล้วนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd